

Tavernes de la Vallidigna, 1 de novembre de 2021

País Valencià.

Estimada Raquel, en primer lloc felicitar-te per la teua ratificació al front de la Secretaria Local del col·lectiu de Tavernes i et desitje sort en la nova etapa en la que et recomane templança i fermesa per aquest nou temps no exempt de difícils reptes. Tu ja saps de què et parle.

Després de l'assemblea local de ratificació de la secretaria local i elecció de la nova executiva done per acabat el meu compromís i la meua responsabilitat que vaig adquirir amb tu i els companys i companyes del col·lectiu de Tavernes.

En segon lloc demanar-te que trametes la meua baixa com a militant de Més-Compromís, és una decisió meditada de la que tu ja podries en part, intuir, per les converses que hem mantés des del darrer Congrés Nacional del BNV i també pel meu desacord en el silenci polític en uns casos i el posicionament en altres, davant els reptes tan transcendents ocorreguts en els darrers anys, per part de l'Executiva Nacional del BNV.

No ha estat una decisió fàcil. He sigut membre fundador de la UPV a Tavernes, secretari local del BNV, membre de diverses executives locals, també he format part de l'executiva comarcal en més d'un període estatutari, membre del Consell Nacional del BLOC, cap de llista del Bloc en diverses ocasions, regidor i portaveu municipal, tinent d'alcalde, President de la Mancomunitat de Municipis de la Safor, amb un total de 17 anys i un més al front de responsabilitats públiques i de les orgàniques des de maig de 1983 inenterronpudament fins 2011. Un llarg període encapçalat en la direcció nacional per Pere Major, en els inicis, i després Enric Morera en el que m'he sentit identificat.

En el període que abarquen aquestes dos últimes legislatures formar part de la teua executiva que ara ha acabat el mandat ha estat una satisfacció, tot i els delicats moments que hem hagut que passar; a nivell de país la sensació és molt distinta, em deixa un regust amarg que es vetara la meua candidatura a proposta del Secretari Autonòmic per a presidir la Fundació Jaume II i que la valoració de constituir un corrent (el més nombrós en la història del Bloc) juntament amb altres companyes i companys per aglutinar als disconformes amb la trajectòria de l'Executiva Nacional i permetre'ns l'encaix al sí del partit s'entenguera com uns adversaris a neutralitzar i/o relegar més que companys per enfortir el projecte polític nacional valencià.

Deixant a banda aquest dos últims episodis, he realitzat una dilatada carrera plena de responsabilitats i obligacions en una etapa en què la societat ens menyspreava i a algunes persones ens insultaven pel carrer (l'últim episodi en les primeres falles de l'època de Jordi Juan com alcalde en el carrer la Carnisseria el dissabte d'entrega de premis), eren temps d'odi visceral, i ho assumíem per què la única possibilitat que teníem de capgirar eixa situació, de bloqueig mediàtic i tergiversació dels nostres postulats polítics, era governar i demostrar-li al poble valencià que amb nosaltres al front de les responsabilitats polítiques les coses es feien bé i anaven, totes i tots, millor.

Una etapa que no puc nomenar sense fer-me un retret, el haver-me perdut, en molt gran part, la infantesa de les meues filles per les obligacions i responsabilitats que hi teníem i agrair-li a la meua muller el seu esforç en la cura i dedicació davant l'absència del seu pare. Mai m'he queixat per aquell temps durs, he sacrificat aquesta dedicació i responsabilitat i ho he fet perquè pensava i pense que el meu país, el meu poble (per molt que ell no es reconega com a subjecte polític) del que forme part, necessitava i necessita una formació política nitidament i nacionalment valenciana que el traga de la situació de postergació històrica que hi tenim davant el poder central de l'estat espanyol que sol tractar-nos com a vençuts en uns casos o com colonitzats en altres. Massa mostres tenim del supremacisme espanyol i no obstant veig com renunciem per tacticisme o pel que dirà la dreta i els seus mitjans de comunicació a posicions i defensa de valors que abans els postulàvem com trets

diferenciadors del nostre partit i pels quals donàvem la cara. De sempre he mantés eixe compromís amb el meu país i el poble valencià, des de la vessant política i també de la social al formar part de l'associació cívica «Coordinadora Safor-Valldigna pel Valencià» i ser membre fundador de «Escola Valenciana.Federació d'Associacions per la llengua».

La gota que ha fet vesar el got i decantar la meua postura ha estat el canvi de nom. Una absurda argumentació, el BNV generava rebuig en la societat ens han dit.

Però si no ens presentàvem ni ens presentem, de fa temps, a les eleccions amb eixe nom.

Però si la direcció nacional, des què estem al govern valencià, no ha obert la boca en temes conflictius per no molestar al soci de Coalició, no siga cosa que per nacionalistes ens acusaren de burgesos.

Però si, pel que es veu, la direcció política i estratègica està en mans del reduït grup de dirigents del partit minoritari de la Coalició.

Generava rebuig en la societat, i per això ens caviem el nom. És una qüestió de noms. El nom no fa la cosa...

i no és cert.

No és certa esta argumentació. El nom si fa la cosa, per començar la defineix i l'enmarca.

El que hi ha darrere d'aquest canvi de nom és una estratègia per ampliar per l'esquerra la base, ja ho digueren, però amaguen dir que és per l'esquerra *espanyola* que la volen ampliar. I a eixa esquerra el que sona a nacionalista és tildat de burgés. Hem eliminat, voluntàriament, l'eix nacional per substituir-lo per l'eix esquerra-dreta. Per això cal eliminar les dues paraules que ens defeneixen: nacionalista i valencià. D'aquesta manera intentem ser-los més acceptables en termes electorals, però ells sí saben qui som, i als conversos en la pell de brau, se'ls exigeix que demostrin la seua conversió a falta de puresa de sang. Renúnciar als seus orígens i renegar dels seus postulats primigènis sols ser la moneda a pagar (a banda de la denúncia dels antics companys) i açò ja ve des dels temps del tribunal de La Santa Inquisició tan de moda darrerament.

I jo, per coherència política amb la meua trajectòria i els meus valors, no puc estar d'acord. I jo, no estic d'acord.

Agraïsc el temps que m'has dedicat en llegir aquest escrit i dir-te que en allò personal i pel que em necessites ací estic, perseverant en la lluita per l'alliberament del meu poble on sempre ens trobarem, com tants i tants companyes i companys que segueixen militant i d'altres que ja han abandonat la militància. Salut.

Visca el País Valencià!!!!

Miquel Florenci Bononat i Escrihuela